

LEVIATAN SE PROBOUZI

J a m e s S . A . C o r e y

TRIFID

James S. A. Corey
Leviatan se probouzí

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.

Leviathan Wakes
Copyright © 2011 by James S. A. Corey
All rights reserved.
Translation © Jana Rečková, 2013
Cover © Daniel Dociu, 2013
© Stanislav Juhaňák – Triton, 2013
ISBN 978-80-7387-701-9

Stanislav Juhaňák – TRITON, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

LEVIATAN SE PROBOUZÍ

EXPANZE - KNIHA PRVNÍ

JAMES S. A. COREY

LEVIATAN SE PROBOUZÍ

EXPANZE - KNIHA PRVNÍ

JAMES S. A. COREY

Stanislav Juhaňák - Triton

*Pro Jayné a Kat, za to, že mě povzbuzovaly
v denním snění o vesmírných lodích.*

Prolog: Julie

Scopuli zajali před osmi dny, a Julie Maová byla konečně připravena na zastřelení.

Trvalo jí celých osm dní v pasti ve skladové skříňce, než k tomu dospěla. První dva dny zůstávala bez hnutí, byla si jistá, že to ti ozbrojení muži, kteří ji tam strčili, mysleli vážně. Prvních pár hodin neměla loď, v níž byla zajata, zapnutý pohon, takže se ve skříni vznášela a jemnými pohyby se přitom vyhýbala srážce se stěnami nebo skafandrem, s nímž ten prostor sdílela. Když se loď dala do pohybu a pohon jí vrátil váhu, stála nehybně, dokud ji nezačaly chytat křeče do nohou, a pak se pomalu schoulila do fetální polohy. Čürala do kombinézy a nestarala se o svědivé vlhko ani zápach; měla jen strach, že by mohla uklouznout a upadnout do mokré skvrny, která se vytvořila na podlaze. Nesměla dělat hluk. Zastřelili by ji.

Třetího dne ji žízeň přiměla k činu. Všude kolem ní se ozýval hluk lodi. Slabý subsonický hukot reaktoru a pohonu. Neustálý sykot a dunění hydraulických a ocelových zámků, jak se otevíraly a zavíraly dveře mezi palubami. Dusot těžkých bot na kovových roštích. Čekala, dokud se všechny zvuky, jež slyšela, nevzdálily, potom stáhla skafandr z háčku na podlahu skříně. Naslouchala, zda se neblíží žádné zvuky, a přitom pomalu rozebrala ochranný oblek a vyndala z něj zásobu vody. Byla stará a chutnala zatuchle; skafandr zjevně celé věky nikdo neudržoval. Jenže ona už neměla několik dní ani doušek, a zteplalá voda s jílovitou příchutí v zásobníku byla to nejlepší, co kdy ochutnala. Musela se usilovně přemáhat, aby ji nevybila všechnu, a nevyvolala si tím zvracení.

Když se jí znovu začalo chtít na malou, vyndala z obleku nádržku s katétrem a vymočila se do ní. Seděla na podlaze nyní vystlané vyztuženým skafandrem téměř v pohodlí a uvažovala, kdo jsou její vězňitelé – flotila Koalice, piráti, nebo něco ještě horšího? Chvillemi usínala.

Čtvrtého dne ji izolace, hlad, nuda a zmenšující se prostor, kam ukládat moč, nakonec málem donutily navázat s nimi kontakt. Slýchala tlumené bolestné výkřiky. Někde blízko bili nebo mučili její kolegy z posádky. Když teď upoutá pozornost únosců, možná ji prostě přidají k ostatním. To by bylo v pořádku. Bití by dokázala zvládnout. Připadalo jí to jako malá cena, pokud to znamenalo, že zase uvidí lidi.

Skříň se nacházela vedle vnitřních dveří přetlakové komory. Během letu v těchto místech obvykle nebýval velký provoz, i když o rozvržení této konkrétní lodi nic nevěděla. Přemýšlela, co říct, jak na sebe upozornit. Když však konečně zaslechla, jak se někdo pohybuje směrem k ní, prostě se pokusila zařvat, že chce ven. Suché zaskřehotání, které jí vyšlo z hrdla, ji překvapilo. Polkla, pokusila se přimět jazyk, aby vyrobil trochu slin, a zkusila to znovu. Další slabé zachrčení v krku.

Ti lidé byli přímo přede dveřmi její skříně. Jakýsi hlas tiše hovořil. Julie se napřáhla, chystala se zabušit na dveře pěsti, a vtom zaslechla, co říká.

Ne. Prosím vás, ne. Prosím, ne.

Dave. Opravář z její lodi. Dave, který sbíral staré komiksy a znal milión vtipů, tady prosí tenkým hláskem.

Ne, prosím vás, ne, říkal.

Hydraulika zašuměla, zámky klaply, vnitřní vstup přechodové komory se otevřel. Následovalo tupé žuchnutí, jak byl někdo vhozen dovnitř. Další cvaknutí, komora se uzavřela. Sykot unikajícího vzduchu.

Když přechodová komora dokončila svůj cyklus, lidé přede dveřmi odešli. Nezabouchala, aby upoutala jejich pozornost.

Úplně loď vyčistili. Zadržení příslušníky válečného loďstva vnitřních planet mělo nepříjemný scénář, ale všem se dostalo patřičného výcviku, jak se v takovém případě zachovat. Citlivé informace byly vymazány a přepsány na pohled nezávadnými soubory s falešnými časovými známkami. Všechny údaje, příliš závažné, než aby se daly svěřit počítači, kapitán zničil. Když útočníci vstoupili na loď, mohli si hrát na neviňátka.

Nezáleželo na tom.

Nedošlo na žádné otázky ohledně nákladu nebo povolení. Útočníci vešli dovnitř, jako by jim to tu patřilo, a kapitán Darren jim ve všem vyhověl. Ostatní – Mike, Dave, Wan Li – všichni prostě zvedli ruce a podrobili se. Piráti či otrokáři, nebo co byli zač, je vytáhli z malé přepravní

lodi, jež byla jejich domovem, a přiměli je projít propojovacím tunelem jen v minimálních ochranných oděvech. Mezi nimi a krutou prázdnotou byla jen tenká vrstva mylaru: doufej, že nepraskne, a pokud ano, máš po plících.

Julie se také podrobila, ale ti hajzlové ji začali osahávat a pokoušeli se ji svléknout.

Pět let tréninku jiu jitsu v podmínkách nízké gravitace, a teď se s nimi octla v uzavřeném prostoru bez tíže. Nadělala spoustu škody. Skoro už si myslela, že zvítězí, když vtom kde se vzala, tu se vzala, přilétla pěst v rukavici a udeřila ji do obličeje. Pak se jí všechno zamlžilo. Následovala ta skříň a *Zastřelte ji, jestli se jen pohne*. Čtyři dny se snažila být úplně potichu, zatímco kdesi pod ní mlátili její přátelé a jednoho vyhodili přechodovou komorou ven.

Po šesti dnech všechno utichlo.

Při střídavých návalech vědomí a rozkouskovaných snů neurčitě vnímala, jak zvuky chůze, řeči a tlakových uzávěrů, i podzvukový hukot reaktoru a pohonu postupně slábnou. Když umlkly motory, zmizela i tíže a Julie se probudila ze snu o závodu ve svém starém člunu, zjistila, že se vznáší a její svaly proti tomu zuřivě protestují, než se zase uvolnily.

Přítáhla se ke dveřím a přitiskla ucho na chladný kov. Projel jí záchvěv děsu, než zachytila slabý šum vzduchové recyklace. Loď měla stále energii a vzduch, ale motory byly vypnuté a nikdo neotevíral dveře, nechodil ani nemluvil. Možná se právě konala schůze posádky. Nebo večírek na jiné palubě. Nebo všichni opravovali nějakou poruchu na zařízení.

Strávila den nasloucháním a čekáním.

Sedmého dne dopila poslední doušek vody. Po dobu čtyřia dvaceti hodin se nikdo na lodi nedostal na doslech. Cucala plastovou trubičku ze skafandru, až si vytvořila trochu slin; pak začala ječet. Ochraptěla křikem.

Nikdo nepřišel.

Osmého dne byla připravena na zastřelení. Dva dny neměla vodu, čtyři dny měla plnou odpadní nádržku. Přitiskla se rameny na zadní stěnu skříňě, rukama se opřela o postranní. Pak vykopla oběma nohama, jak nejvíc dokázala. Křeče, jež následovaly po prvním kopnutí, ji téměř připravily o vědomí. Místo toho zaječela.

Hloupá holka, pokárala sama sebe. Byla dehydratovaná. Osm dní bez pohybu bohatě stačí na počátky svalové atrofie. Přinejmenším se mohla předem protáhnout.

Masírovala si ztuhlé svaly, dokud uzly nezmizely, pak se pustila do protahování. V duchu si představovala, že je zpátky v dojo. Když své tělo ovládla, vykopla znovu. A znovu. A ještě, až kolem krajů dveří začalo pronikat světlo. A ještě, až byly dveře tak prohnuté, že držely v rámu na třech pantech a zámku.

A naposled, až se prohnuly tolik, že zámek už petlici neudržel a dveře se rozlétly.

Julie vyrazila ze skříně s rukama napůl zdviženýma, připravena tvářit se buď hrozivě, nebo vyděšeně, podle toho, co se bude zdát užitečnější.

Na celé palubě však nikdo nebyl: přechodová komora, sklad skafandrů, kde strávila posledních osm dní, půl tuctu dalších skladišť – všechno prázdné. Vytrhla ze soupravy pro opuštění lodi magnetizovaný hasák, který se rozměrem hodil na případné rozbíjení hlav, a vydala se dolů po služebním žebříku na spodní palubu.

A pak ještě o palubu níž, a ještě níž. Osobní kajuty byly dokonale, vojensky uklizené. Sklad proviantu jevil známky rvačky. Opuštěná ošetřovna. Torpédovna. Nikdo. Komunikační stanice bez obsluhy, přepnutá do úsporného režimu a zamčená. Pár dosud fungujících senzorů neukazovalo ani stopu po *Scopuli*. Sevřely se jí útroby novým strachem. Paluba po palubě, místnost po místnosti bez známek života. Něco se stalo. Únik radiace. Otrava vzduchu. Něco, co je donutilo k evakuaci. Zauvažovala, jestli by dokázala loď řídit sama.

Ale kdyby se evakuovali, musela by je přece slyšet vycházet ven přechodovou komorou, ne?

Dorazila k poslednímu palubnímu průlezu, který vedl do strojovny, a zastavila se, když se automaticky neotevřel. Červené světlo na panelu zamykání signalizovalo, že místnost byla uzavřena zevnitř. Znovu pomyslela na únik radiace a podobné vážné poruchy. Ale kdyby skutečně šlo o něco takového, proč potom zamykat dveře zevnitř? Kromě toho cestou sem mýjela jeden nástěnný monitor za druhým, a na žádném z nich nesvítilo varování před nebezpečím. Ne, tady nepůjde o radiaci, ale o něco jiného.

Kolem viděla další nepořádek. Krev. Rozházené nástroje a bedny. Ať se stalo cokoli, došlo k tomu právě tady. Nebo ne; tady to začalo. A skončilo to za těmi zamčenými dveřmi.

Vyžádalo si to dvě hodiny práce se svařovacím hořákem a páčidly z dílny, než se prořezala průlezem do strojovny. Hydraulika byla pokážená, musela dveře odstrčit ručně. Ven se vyvalil závan teplého, vlhkého vzduchu, jenž s sebou nesl nemocniční pach bez dezinfekce. Pach

s příchutí mědi, vyvolávající nevolnost. Takže mučírna. Uvnitř budou její přátelé, zbití nebo rozsekaní na kusy. Julie zvedla svůj hasák a připravila se, že rozmlátí nejméně jednu hlavu, než ji zabijí. A vplula dovnitř.

Strojovna byla obrovská, s klenbou jako katedrála. Věvodil jí fúzní reaktor, umístěný uprostřed. Cosi s ním nebylo v pořádku. Tam, kde by měla vidět displeje, štíty a monitory, jádro reaktoru jako by potahovalo jakési bláto. Pomalu se vznášela k němu, jednu ruku stále na žebříku. Podivný pach sílil, až se zdál nesnesitelný.

Bláto pokrývající reaktor se svým složením nepodobalo ničemu, co kdy spatřila. Procházely jím trubice podobné cévám či dýchacím cestám. Některé tepaly. Takže to nebude žádné bahno.

Tkáň.

Jeden z výběžků té věci se pohnul k ní. V porovnání s celkem působil drobně, asi jako malíček u nohy. Byla to hlava kapitána Darrena.

„Pomoz mi,“ řekla.

Kapitola první: Holden

Před sto padesáti lety, kdy provinciální neshody mezi Zemí a Marsem došly až na pokraj války, byl Pás vzdáleným obzorem nesmírného nerostného bohatství, z hlediska ekonomického využití mimo dosah, a vnější planety přesahovaly i nejmělejší, nefantastičtější sny korporací. Potom Solomon Epstein postavil svůj malý modifikovaný fúzní motor, strčil ho do své jachty pro tři a zapnul ho. S kvalitním dalekohledem jeho loď můžete ještě stále vidět, jak zlomkem rychlosti světla míří do velkého prázdného vesmíru. Nejlepší, nejdelší pohřeb v dějinách lidstva. Naštěstí nechal plány motoru na svém domácím počítači. Epsteinův pohon sice lidstvu nedaroval hvězdy, ale přiblížil mu planety.

Canterbury byla přestavěná a nově vybavená kolonizační loď, tři čtvrtě kilometru dlouhá, čtvrt kilometru široká, zhruba ve tvaru požárního hydrantu a uvnitř převážně prázdná. Kdysi bývala plná lidí, zásob, schémat, strojů, bublin pro udržení životního prostředí a naděje. V současné době žilo na Saturnových měsících něco pod dvacet miliónů lidí. *Canterbury* tam dopravila téměř milión jejich předků. Pětačtyřicet miliónů osídlilo Jupiterovy měsíce. Na jednom měsíci Uranu se usadilo pět tisíc – nejvzdálenější výspa lidské civilizace, přinejmenším dokud mormoni nedokončí svou vícegenerační loď a nezamíří ke hvězdám a osvození od zákonů pro omezení populace.

A pak tu byl Pás.

Kdybyste se na to zeptali náborářů SVP, když jsou opilí a ve sdílné náladě, možná by vám odpověděli, že v Pásu je snad sto miliónů. Zeptejte se sčítacího komisaře z vnitřních planet, a dozvíte se, že spíš padesát miliónů. Ať se to vezme z kterékoli strany, osídlení je to obrovské a potřebuje spoustu vody.

A tak teď *Canterbury* a tucty jejích sesterských lodí, zaměstnaných u společnosti Čiročistá, pendlovaly od štědrých Saturnových prstenců k Pásu a vláčely s sebou ledovce, a budou to dělat, dokud z nich nezbu-
de nic než vraky.

Jimu Holdenovi to připadalo poetické.

„Holdene?“

Obrátil se k palubě hangáru. Hlavní inženýrka Naomi Nagata se tyčila nad ním. Měřila skoro dva metry, hřívu kudrnatých vlasů měla sepnutou do černého ohonu, ve tváři napůl pobavený, napůl podrážděný výraz. Jako ostatní obyvatelé Pásu měla ve zvyku krčit rukama místo rameny.

„Holdene, posloucháš mě, nebo jen tak civíš z okna?“

„Vyskytl se problém,“ pravil Holden, „a protože jsi opravdu, ale opravdu dobrá, dokážeš to opravit, přestože nemáš dost peněz ani prostředků.“

Naomi se zasmála.

„Takže jsi neposlouchal,“ konstatovala.

„Ne, ani ne.“

„No ale podstatu jsi pochopil správně. Přistávací zařízení *Rytíře* nebude v atmosféře spolehlivé, pokud nevyměníme těsnicí spoje. Bude to problém?“

„Zeptám se starého pána,“ odpověděl Holden. „Ale kdy jsme ten raketoplán naposled použili v atmosféře?“

„Nikdy, ale podle předpisů musíme mít aspoň jeden schopný provozu v atmosférických podmínkách.“

„Hej, šéfe!“ zaječel Amos Burton, Naomin asistent původem ze Země. Mával svalnatou paží zhruba jejich směrem. Myslel Naomi. Byl sice na lodi kapitána McDowella a Holden byl zástupce velitele, ale ve světě Amose Burtona byla šéfem jediné Naomi.

„Co se děje?“ houkla na něj Naomi.

„Vadný kabel. Můžeš tohle hajzlíka podržet, než seženu náhradní?“

Naomi se Holdena pohledem zeptala: *Jsmetady hotovi?* Ironicky jí zasalutoval, odfrkla a odcházela, potřásajíc hlavou, dlouhá a štíhlá, v umaštěné kombinéze.

Sedm let v Zemské flotile, pět let práce ve vesmíru s civilisty, a stejně si nemohl zvyknout na ty dlouhé, neuvěřitelně tenké kosti obyvatel Pásu. Děťství pod vlivem gravitace navždy ovlivnilo jeho vnímání.

U ústředního výtahu Holden krátce zaváhal s prstem nad tlačítkem navigační paluby; lákala ho představa Ade Tukunbo, její úsměv, hlas, vlasy s vůní pačuli a vanilky; stiskl však tlačítko nemocnice. Nejdřív povinnost, potom potěšení.

Když vešel, zdravotní technik Shed Garvey se hrbil nad laboratorním stolem a čistil pahýl levé paže Camerona Paje. Před měsícem Pajovi přimáčkl loket třicetitunový blok ledu, pohybující se rychlostí pět milimetrů za vteřinu. Mezi lidmi, kteří vykonávali nebezpečnou práci při řezání le-

dovců v nulové gravitaci a manipulaci s nimi, to nebylo nijak vzácné zranění, a Paj k němu přistupoval s profesionálním fatalismem. Holden se Shedovi naklonil přes rameno a sledoval, jak vytahuje z odumřelé tkáně jednoho z léčivých červů.

„Jak to vypadá?“ zeptal se.

„Docela slušně, pane,“ odvětil Paj. „Ještě mi zbylo pár nervů. Shed mi vysvětloval, jak se na ně napojí protéza.“

„Pokud se nám podaří zvládnout nekrózu,“ dodal ošetřovatel, „a zařídit, aby se nám Paj nezhojil až příliš, než se dostaneme na Cereru. Ověřil jsem pojistnou smlouvu, a tady Paj ji má uzavřenou na dost dlouho, aby mu přiklepli protézu s posilovačem, tlakovými a teplotními čidly a kvalitním softwarem. Celý komplet. Bude skoro tak dobrá jako jeho původní končetina. Na vnitřních planetách mají nový biogel, ze kterého doroste nová ruka, jenže to naše zdravotní pojištění nepokrývá.“

„Do hajzlu s vnitřními a s tím jejich magickým žele. Radši budu mít pocitovou náhradu, co vyrobili ve starým dobrým Pásu, než něco, co ty mizerové nechali vyrůst v laboratoři. Ty novomódní pracky prý z tebe udělají pitomce,“ mínil Paj. Pak rychle dodal: „Hm, no, bez urážky, šéfe.“

„Nic se nestalo. Jsem rád, že vás dáme do pořádku,“ opáčil Holden.

„Povězte mu ten zbytek.“ Paj se potměšile zašklíbil. Shed se začervenel.

„No, já slyšel od chlapů, co je dostali,“ zamumlal Shed s odvráceným pohledem, „že než se s protézou vytvoří spojení, tak si ho honíš a máš pocit, jako by ti to dělal někdo jinej.“

Holden nechal tu poznámku viset ve vzduchu a Shedovy uši nabraly karmínový odstín.

„To je dobré vědět,“ pravil Holden nakonec. „A nekróza?“

„Máme tady nějakou infekci,“ odpověděl Shed. „Červi ji udržují pod kontrolou a zánět je za daných okolností vlastně užitečný, takže s ní nebojujeme nijak zvlášť usilovně, pokud se nezačne šířit.“

„Bude v pořádku do příští cesty?“

Paj se poprvé zachmuřil.

„To teda sakra jo, budu v pořádku. Já jsem vždycky připravenej. Tohle je moje práce, pane.“

„Pravděpodobně ano,“ řekl Shed. „Záleží na tom, jak se protéza napojí. Když ne první, tak druhá.“

„Do hajzlu s tím,“ mínil Paj. „Dokážu sekat led jednou rukou líp než půlka těch mamlasů, co tady na týhle starý hajtře máte.“

„No,“ prohlásil Holden, skrýváje úšklebek, „jsem rád, že to vím. Pokračujte.“

Paj si odfrkl. Shed vytáhl ven dalšího červa. Holden se vrátil k výtahu, a tentokrát už neváhal.

Navigační stanice *Canterbury* nebyla vypočítána na efekt. Obrovské displeje přes celou stěnu, jaké si Holden představoval, když se poprvé jako dobrovolník hlásil k flotile, na největších lodích sice existovaly, ale i tam působily spíš jako výzdoba než skutečně potřebná věc. Ade se seděla u dvojice monitorů jen o něco větších než příruční terminál, v jejichž rozích běžely aktuální grafy efektivity a výkonu lodního reaktoru a motorů, vpravo se vinuly nezpracované údaje, jak je jednotlivé systémy dodávaly. Měla masivní sluchátka, jež jí zakrývala uši, a jen slabě z nich unikal hluboký rytmus bubnů. Kdyby *Canterbury* zaznamenala nějakou anomálii, okamžitě by ji upozornila. Kdyby se objevila porucha některého systému, ihned by to zjistila. Kdyby kapitán McDowell opustil své velitelské stanoviště a řídicí pult, okamžitě by to věděla, takže by stačila vypnout hudbu a tvářit se zaměstnaně, až by dorazil. To její drobné požitkářství bylo jen jednou z tisíce věcí, které na ní Holdena přitahovaly. Došel k ní zezadu, jemně jí stáhl sluchátka z uší a pozdravil: „Ahoj.“

Ade se usmála, poklepala na monitor a nechala sluchátka spočívat na utlé šíji jako nějaký technický šperk.

„Zástupce velitele James Holden,“ pravila s přehnanou formálností, kterou ještě zdůrazňoval její silný nigerijský přízvuk. „Co pro vás mohu udělat?“

„To je zvláštní, že se ptáte,“ řekl. „Právě jsem uvažoval, jak by bylo příjemné, kdyby za mnou někdo přišel do kajuty, až nás vystřídá třetí směna. Někdo, s kým bych si mohl dát malou romantickou večeři, ten samý blaf, co servírují v kantýně. Poslouchat hudbu.“

„Popít vínečka,“ přidala se. „Trochu porušit předpisy. Hezká představa, ale já dnes nemám náladu na sex.“

„Já nemluvil o sexu. Jen o jídle. Povídání.“

„Já mluvila o sexu,“ namítna.

Holden si klekl k jejímu křeslu. V třetinové gravitaci za současného výkonu motorů to bylo dokonale pohodlné. Ade se teď usmívala přívětivěji. Řetěz výstupních údajů zacinkal; pohlédla na obrazovku, klepnutím ho potvrdila a obrátila se zpět k němu.

„Ade, mám tě rád. Chci říct, jsem rád ve tvé společnosti,“ řekl. „Nechápu, proč bychom spolu nemohli strávit nějaký čas oblečení.“

„Holdene. Zlato. Nech toho, ano?“

„Čeho mám nechat?“

„Přestaň se snažit namluvit si mě. Jsi milý. Máš pěkný zadek a v posteli je to s tebou fajn. To ale neznamená, že jsme zasnoubení.“

Holden se zhoupł na patách, cítil, jak se začíná mračit. „Ade. K tomu bych potřeboval něco víc.“

„Jenomže v tom nic víc není.“ Vzala ho za ruku. „A tak je to v pořádku. Jsi tady zástupce velitele, a já jen na brigádě. Ještě jedna cesta, možná dvě, a mizím.“

„Já k téhle lodi taky nejsem přikovaný řetězem.“

Její smích se skládal stejným dílem z vřelosti a pochyb.

„Jak dlouho už jsi na *Canty*?“

„Pět let.“

„Ty nikam neodejdeš,“ prohlásila. „Je ti tady dobře.“

„Dobře?“ opakoval. „*Canty* je stoletý tahač ledu. Dala by se najít ještě horší práce, ale to bych se musel fakt snažit. Všichni jsou tady nekvalifikovaní nebo měli v posledním zaměstnání pěkný průšvih.“

„A ty se tady cítíš pohodlně.“ Její oči už se nezdály tak vlídné. Skousla si ret, koukla na obrazovku, pak znovu vzhledla.

„Tohle si nezasloužím,“ řekl.

„To ne,“ přisvědčila. „Hele, už jsem ti vysvětlila, že dnes nemám náladu. Jsem podrážděná. Potřebuju se pořádně vyspat. Zítřka budu příjemnější.“

„Slibuješ?“

„Dokonce ti udělám večeři. Omluva přijata?“

Sklouzl dopředu, přitiskl rty na její. Vrátila mu polibek, nejdřív zdvořile, pak o něco vřeleji. Na chvílku mu položila prsty na šíji, vzápětí ho ale odstrčila.

„V tomhle jsi až moc dobrý. Radši bys měl jít. Jsme ve službě a tak dál.“

„Jasně.“ Neměl se k odchodu.

„Jime,“ vzdychla. Vtom se s cvaknutím zapnul lodní komunikační systém.

„Holden na můstek,“ ohlásil kapitán McDowell dutým, zdeformovaným hlasem. Holden zamumlal něco sprostého. Ade se uchechtla. Hbitě se k ní sehnul, políbil ji na tvář a zamířil zpátky k centrálnímu výtahu s tichým přáním, aby kapitána za tohle všivě načasování postihly vředy a veřejné zhanobení.

Můstek nebyl o mnoho prostornější než Holdenova kajuta a byl poloviční v porovnání s kantýnou. Až na nadměrně velký kapitánský displej, který si vyžádal McDowellův slábnoucí zrak a nedůvěra vůči chirurgické

korekci, to klidně mohla být zadní místnost nějaké účetní firmy. Páchlo to tu čisticími prostředky s dezinfekcí a příliš silným čajem yerba maté. McDowell se při Holdenově příchodu otočil se židlí, pak se pohodlně opřel a přes rameno ukázal na komunikační stanici.

„Becco!“ štěkl. „Pověz mu to!“

Rebecca Byersová, sloužící spojovací důstojník, mohla pocházet ze svazku žraloka a sekery. Černé oči, ostré rysy, rty tak tenké, jako by je vůbec neměla. Na palubě se vykládalo, že se na tuhle práci dala, aby unikla obvinění za zabití exmanžela. Holden ji měl rád.

„Nouzový signál,“ oznámila. „Zachytila jsem ho před dvěma hodinami. Právě dorazilo potvrzení přenosu z *Callisto*. Je skutečný.“

„Aha,“ hlesl Holden. Pak dodal: „Do hajzlu. A my jsme nejbliž?“

„Jediná loď na pár miliónů kiláků.“

„No paráda. Tak ty údaje,“ požádal.

Becca se obrátila ke kapitánovi. McDowell zapraskal klouby prstů a upřel zrak na displej. Světlo monitoru jeho obličejem dodávalo zvláštní zelenkavý nádech.

„Je to těsně vedle zmapovaného asteroidu mimo Pás,“ řekl.

„Vážně?“ vyhrkl Holden udiveně. „Copak do něj narazili? Vždyť tam kolem na milióny kilometrů vůbec nic není.“

„Třeba tam zastavili, protože si někdo nutně musel odskočit. My víme jen tolik, že tam ten trouba dřepí, vysílá signál ohrožení, a my jsme nejbliž. Za předpokladu...“

Zákony sluneční soustavy hovoří jednoznačně. V prostředí tak nehostinném, jako je vesmír, nemůže být pomoc jiným lidem v nouzi nepovinná. Nouzový signál už pouhou svou existencí zavazuje nejbližší loď zastavit a poskytnout pomoc – což ovšem neznamená, že zákon dodržují všichni bez výjimky.

Canterbury byla plně naložená. Během uplynulého měsíce postupně, opatrně zrychlovala s nákladem hodně přes milión tun ledu. Právě tak jako malý ledovec, který Pajovi rozdrtil paži, se nedá jen tak lehce zpomalit. Vždycky tu bylo pokušení mít poruchu komunikace, vymazat záznamy a nechat rozhodnout velkého boha Darwina.

Ovšem kdyby McDowell něco podobného zamýšlel, nezavolał by Holdena. Ani by to nenavrhl, kdyby ho mohla slyšet posádka. Holden tomu tanečku rozuměl. Kapitán chtěl být tím, kdo by se na celou záležitost vykašlal, nebyť Holdena.

Obyčejní maníci uznají, že kapitán nechtěl loď připravit o kus zisku. Uznají, že Holden musel trvat na dodržování zákona. A ať už to dopad-

ne jakkoli, budou kapitána i Holdena nenávidět za to, co po nich žádal zákon i obyčejná lidská slušnost.

„Musíme se tam zastavit,“ pronesl Holden. Pak rázně dodal: „Třeba za to bude odměna.“

McDowell poklepal na monitor. Z konzole se ozvala Ade, hlasem stejně hlubokým a vřelým, jako by byla přímo v místnosti.

„Kapitáne?“

„Potřebuju čísla ohledně zabrzdění téhle kisny,“ řekl.

„Pane?“

„Jak moc bude obtížné dopravit nás k CA-2216862?“

„My zastavujeme na asteroidu?“

„To vám sdělím, až uposlechnete můj rozkaz, navigátore Tukunbo.“

„Ano, pane.“

Holden zaslechl řadu klapnutí.

„Když loď okamžitě obrátíme a vypálíme jako namydlený blesk, dostanu nás za dva dny do vzdálenosti padesáti tisíc kilometrů od asteroidu, pane.“

„Můžete mi upřesnit, co obnáší ten namydlený blesk?“ požádal McDowell.

„Všichni se musí uložit do havarijních křesel.“

„Přirozeně,“ povzdechl si McDowell a poškrábal se v neupraveném vousu. „A hýbat s ledem nás při troše štěstí bude stát všehovšudy pár miliónů babek, pokud ovšem jenom pomačkáme trup. Na tohle už jsem starý, Holdene. Doopravdy.“

„Ano, pane. To jste. A já se vždycky těšil na vaše křeslo,“ pravil Holden. McDowell se nasupil a udělal neslušný posunek. Rebecca si pobaveně odfrkla. McDowell se k ní otočil.

„Pošlete zprávu na maják, že jsme na cestě. A oznamte na Ceres, že se opozdíme. Holdene, jak je na tom *Rytíř*?“

„Žádné lety v atmosféře, dokud neseženeme pár náhradních dílů, ale ve vakuu udělá v pohodě padesát tisíc kiláků.“

„Víte to jistě?“

„Řekla to Naomi. Takže to musí být pravda.“

McDowell se zvedl do výšky svých dvou a čtvrt metru, přičemž byl hubenější než nějaký pozemský puberták. Vzhledem k jeho věku a ke skutečnosti, že nikdy nepobýval v gravitační studni, bude pro něj zrychlení pořádná zátěž. Holden k němu pocítil záchvěv soucitu, který by si ovšem nikdy nedovolil projevit, aby starého pána neuvedl do rozpaků.

„Takže, Jime,“ začal McDowell tak tiše, že ho slyšel jen Holden. „Žádá se po nás, abychom zastavili a učinili pokus, ale nemusíme se přitom ztrhat, jestli mi rozumíš.“

„Už jsme zastavili,“ řekl Holden a McDowell poklepal do vzduchu rozpraženými pavoučíma rukama. Jedno z mnoha gest, jež se vyvinula v Pásu: viditelných i ve skafandru.

„Tomu se nemůžeme vyhnout,“ prohlásil. „Ale jestli tam venku uvidíte něco divného, něco, co by se vám nezdálo, nehrajte si na hrdiny. Sbalte si fidlátka a vraťte se domů.“

„Mám to nechat na další loď, která tudy poletí?“

„A dávejte na sebe pozor,“ pokračoval McDowell. „To je rozkaz. Jasně?“

„Rozumím,“ odvětil Holden.

Lodní komunikační systém se s klapnutím probral k životu a McDowell se pustil do vysvětlování situace posádce. Holden v duchu téměř slyšel sborové zasténání, jež se ozývalo všemi palubami. Obrátil se k Rebecce.

„Dobře,“ pravil. „Co víme o té ztroskotané lodi?“

„Malý nákladák. Registrace na Marsu. Domovský přístav Eros. Jmenuje se *Scopuli*...“